

Sy-li spěwał,
Pilnje džětał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džělaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh ěi khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!

F.

Sserbske njedzelske łopjeno.

Wudawa ƙo kóždu ƙobotu w Smolerjez knihiciziscezerni w Budyšchinje a je tam ja schwórtlětnu pschedpłatu 40 np. dostacž.

Nowe lěto.

Khěrluschowc knihi czo. 242, 2—7: O Božo lubosny —.

Se wschelakimi pscheczemi stupamy do noweho lěta. Prashalo ƙo by, hacž by ł naschemu sbožu ƙluziko, hdyž bychu ƙo wschitke dopjelnye. Kottiz ƙu mjes wami starshi, dopomnja ƙo někotrych jednotliwych nowolětnych pscheczow, něhdy jim jara waznych, kotrež ƙo džakowano Bohu njesku do skutka stajile. Duž polož Bóh, žórko wscheho sboža, prawu jadrinosć do naschich pscheczow. Wón dawa, schtož je nam woprawardze wužitne, a sapowjedzi, schtož nam njeskuzi ł žohnowanju. Jeho dobrocziwosć bē hacž dotal w šandženych lětach kóžde ranje nad nami nowa a jeho ƙedžbowanje je nasch wodnych šdzeržalo. Wón woštan nasche wukhowanje tež w nowym lěće, haj stajnje a pschezo! Dowěrmý ƙo jemu: wón budže sbóžnje wodžicž!

Šadriwy khěrlusch naschich ƙerbskich Spěwarškich „O Božo lubosny, ty žórko wscheho dara“ wopšchija pschecža, kotrychž ƙo nihtó njetrjeba hańbowacž psched Božimi a cžlowškimi woczemi a kotrež kóždeho powołanja a kóždeje staroby šemiske sbožo pospochi twarja a tež šaložerške žohnowanje maju ša kóždeho šchescžijana wěcznu sbóžnosć. Kajke ƙu to pschecža? Nasch khěrlusch posćiczi nam ƙydom pscheczow, kotrež ša sbožowne nowe lěto temu šnjesej wschědnje we ƙwojich šdychowanjach přjódknjesmy:

1. wo žohnowanu ruku, 2. wo pobožny rót, 3. wo troschtnu wutrobu, 4. wo cžicheho ducha, 5. wo ƙwěrnú duschu, 6. wo cžěpne stare lěta, 7. wo sbóžnu ƙmjercž.

1. Schto mēnicze, je wam nusne wjazy šamoženja abo dofhodom abo lóžšche džěto abo wyschšche powołanje? Šich wjele ša tym šteji. To pak njebudž wasche žedženje. Wjele wjazy wuproschče ƙebi wot Boha nowu lubosć a móž ł džětu, kotrež je přenja a najwaznišcha pschicžina cžlowškeho sboža. Šo ƙwjatym pišnje ničžo lěpšche nije na šemi, hacž ƙo žiwicž wot ƙwojeju rukow džěta. Schtož ƙo se ƙwojim džětom živi a ma došč na tym, schtož ma, tón ma pēkne, mērne žiwjenje. Duž budž nascha nowolětna modlitwa: „Mój Božo, daj ƙwěru cžinicž mi, schtož ƙo mi cžinicž ƙlusch“, daj mi pilnu a strowu ruku, kotraž ƙwoje džěto, kaž ƙo pschilusch, wobštara, „schtož mojoj' hamta je a žada twoja duscha“ a na Twoje žohnowanje cžaka. „Daj, hdyž tón cžas tu je, šo štoro cžinju wscho.“ Šilna a ƙwěrna ruka ƙebi nusne cžini w prawym cžasju a njewotpoczuje, hdyž ƙuli džělacž dyrbi; ale njedžěta, hdyž wotpoczowacž dyrbjała a njedžělu njedžěta ani njewotšwjeczuje. „A hdyž jo cžinił ƙym, šo by ƙo radžilo.“ Modlerški džělacžer ruzny štyknje, džěta a spěwa. Wón ma žohnowanu ruku a je žohnowaný. Modl ƙo a dži po Božej šchcžezny, cžin ƙwěru, schtož ty cžinicž masch, dha budže sbože w twojej khěžny.

2. Cžehož wutroba polna je, to dže pschēs rót. „Njeh pschezo řecžu tał, šo móžu wobštacž wschudže, njeh še rta njewuńdže šle ƙłowo mjes tych ludži.“ Šobožny rót je šuamjo pobožneje wutroby. A tola tał hušto wukhadža š jeneho rta khwalenje a poklecze. To ƙo tał štačž njedyrbi. Šesufš praji, šo dyrbja ludžo na ƙudnym dnju

wotmolwicz sa kóžde njemužitne słowo, kotrež su rěčeli. S twojich słowom ty prawny wostanješ a s nich budžes satamany. Pobožny rôt je wěrnny a sprawny rôt, šwjeczeny wot Božeho Ducha, kiž słowam ducha a móž dawa bjes poroka. Redžbuj na twój rôt!

3. „Hdyž pschińdže strachota, dha chzu ja tebe prošyc, daj troschtu wutrobu a pomhaj mi kšiciz nošyc.“ Tón je bylly, kiž k Bohu rjeknje: Tvoja wola šo stan! Tón ma tež w tšchnosći a šrudobje wješelu, ščerpliwu a troschtu wutrobu, kiž s doměrjenjom šo wusnaje: Hdyž mi runje čželo a duscha sawutlitez, dha wšcať ty šy, Božo, kóždy čaš mój wutrobny troscht. Bóh pschitryje čže s kšidłami, šo jeno dowěr jemu. Duž troschtu budž, o wutroba w čžemnych dnjach a šrudnych nozach noweho lěta, a daj šo Bohu wódžicž. Wón budže k sbožu a sbožnje wódžicž a psche wšcho s tobu kšodžicž. Dha wuprosch šebi dale wot njeho

4. čžicheho ducha, na Božu pomoz a dobročiwosć čžakajo, ale tež w druhich čžlowjekach stajnje tu ščricžtu Božeho šnamjenja pytajo. „Daj, šo bych se wščemi tu w dobrym měrje wostať, kaž šo mi šaleži.“ Šo tajkim, je-li móžno, tať wjele hacž na naš je, džeržny měr se wščemi ludžimi. Ššhecželnosć w rěčzenju a žiwjenju wotewrja zusu wutrobu a jeje dowěru šbudžuje, šobucžerjenje a šobucžucze s pšafazymi ducha njejednoty a pschefory s čžichosću a s lubosću pscheminja. „Daj, šo njepschecžela ja šš dobrym pscheminu.“ Haj, žohnuj teho, kiž čže pokliwa! Š nješaplacž ššosć se ššosću abo šwarjenje se šwarjenjom. Wodaj šwojim winikam, kaž Bóh tebi twoje winy wščednje wodawa a nješapomá ženje, šo s čžichosću a s dobročiwosću wjele wjazy dobywaš sa šebje a sa druhich hacž s hněwom a se ššosću, pschetož ššožni šu čži, kiž čžicheje myšle šu, dokelž woni semju wobšhdnu a s brónjemi teho, kiž bč čžicheje myšle a s wutrobny pokornny, šwět pscheminu. Šelto wadženjow a hněwanjow w domach, šwójbach, mješ šušodami, mješ pschecželemi a njepschecželemi by šo šalutowaťo w nowym lěče, hdyž bychu wščitžy wopomnili: w čžichosći a w mjelčzenju wobšteji šylnosć.

5. Čžichi duch je bratr šwěrneje dusche. Niž šlabosć šo přeje, kotraž lubeho mēra dla kóždu kšiwdu šnješe, kiž je šo tebi štaťa, ale šwěrna duscha, kotraž šo we wščech padach stajnje wotwobrocža wot šleho a šo ženje njepschehřěšča na Božej pschifalni šwěrnosće a lubosće, wopomnjejo: „Hdyž rady potrebam, njech dobru wušwolu“. Ššto je, kiž by tebi mohť šle čžinicž, hdyž ty ša dobrym štačž budžesč? Šy na druhich škoržišč, ale daj jim šašo, šštož šy jim rubiť, twoju šwěrnosć, twoju lubosć, twoju pschecželnosć a twoju ščerpliwosć s nimi. Najwjazy pschefory nastawa wobšhdženštwu pjenjes a mamona dla. Šeho dla pobožny šhěrlyšch proštwu pschistaja: „a hdy bych něššto dostať wot čžafnoh' bohatsťwa, dha, Šnježe, šwarnuj mje, šo ničžo njeprawoh' mi mješ nje njepschińdže“. Budž šwěrny a čžisty hospodať a šastojnik šwojich šemškich šubłow a nješapomá: my ničžo na šwět pschinješli nješšmy a tež ničžo s njeho wunjescž njebudžemy. Dobra, šwěrna rada šo žórlí s žyľeho šwjateho pišma a s pomocnych šředkow Božej hnady, šo šo wobohacžimny s wěčžnymi šubłami teje šwěrnosće a prawdosće, kotraž psched Bohom wěčžnje placži.

6. Wty pschińdžemy k ščestej nowolětnej proštwje. Niž wščitžy mješ wami šu stari abo budža stari. Někotreho, kiž šebi njeje na šwoju šmjercž myšlil, šu lońšche lěto na marach won nješli k wot-pocžinkej w položy šwojich lětow. Budže-li pať nam Bóh hnadu špožčicž, šo k wyšškej abo wyšššej starobje pschińdžemy, dha prošchmy: „Čžesč mi dacž wužiwacž tu dlěje teho šwěta, šo pschi tej špróžnosći mohť pschińcž na stare lěta, dha daj mi ščerpliwosć, šdžerž mje psched hanibu, šo wlošy ščedžiwje ja s čžesću ponješbu.“ Někotry žněje w starobje, šštož je w mladosći dolhe lěta wuššwať, kiž je psches lěnosć, picže, hracže, pschecžinjenje wotšudnyť. Šštož na šwoje čželo šyje, tón budže wot čžela škaženje žnjecž.

Šštož je wěru, čžesć a dobre šwědomnje šhubiť, Bože słowo a Boži dom a Bože bliđo šazpiť, we šwojim domje žanu modlitwu a žanu njeđzelu njeje šnať, tajki šo njemóže džiwacž, šo Bóh ššosćnje jeho pschibohow na kuchi rosbije. Šo nješapomámy! Štari dyrbja, mlodži móža wumrjecž.

7. Dyrbi-li pať tuto nowe lěto našče pošlednje byčž w šemškim podrožnistwje, dha prošchmy: Šnježe Božo, kiž ty wostanješč, šajkiž šy, a kotrehož lěta niđdy njepschestanu, ty wěčžny a nješachodny a hnadny Wóčže, „daj nam psches Šhryšta šmjercž do ššožnej' šmjercže panycž, šo duscha k nješješam by mohła šmērom čžahnyčž“. Šow šo nětko to mjeno mjenuje, kiž je mjeno, hwěšda a móž noweho lěta: Šešuf Šhryštuš. Š nowym lěče budž našče hešlo: šmy-li žiwi, dha šmy jemu žiwi; wumrjemy-li, dha wumrjemy temu Šnješej. Njebojmy šo, tón Šnješ budže s nami! Wón budž s žyľym lubym Ššerbowštwom ša žyľe lube nowe lěto!

Haj, žyľy šerbški lud a kraj
Tež w tutym lěče wužiwaj
Wšchu hnadu a wšcho šbože!

Šamjeň.

R.

Pschi nastupje noweho lěta.*

Šam lěto ššhadžalo
Še nowe, — wěšosć dako,
Šo šwěrnje Bóh wšcho wódži,
Šož najšepje šo hodži.

Haj! Wóčžez wón je wěrnny
Š šastarať našch šwěrny;
Šaš našycžuje s hnadu
Š wobara rad padu. —

Ššto čžyli šo džě rudžicž
Š w štruchłosći tu šludžicž?! —
Šč, wěru šebi hajmy,
Wščech štarosćow šo wšdajmy!

Š nam pschischlo džěčžo Bože
Še s wěčžnosće a šbože
Šam pschinješlo do šwěta,
Šo hnadne mamy lěta.

Ššmy s Boha wobhnadženi
Š s troschtom wššchemjeni,
Šdyž Ššožnika nětk mamy
Š pokoj šacžuwamy.

Še mjeno hwěšda miľa
Šam jeho, kotraž šwa
Še šwěta k Božom' raju,
Šdžez krašnosć ššožni maju.

Duž šhwataj špěšnje, duscha,
Šož šdobnje čži šo šluscha,
Šu s njepokoja wššeho
Šo herbštwu nješješeho! —

U.

Nowolětne ranje.*

Dženša ššhadža lěta ranje,
Duscha, pytaj šernicžtu;
Šejne pruhi žohnowanje
Ša pucž njech nam šypaju.

Š modlitwami pošbhujmy
Š horam wóčžko, wutrobu;
Wješšchnemu šo porucžujmy,
Š njemu mějmy dowěru.

Šošu, kotraž trawnik ššewi,
Šróčžel čžecže nješješta;
Šštož nam lěto dobre šjewi,
Ššhadža wšcho s wyššoka!

K. A. Fiedler.

* Njemóžesče šo thđenja dla pobrachowanja městna wocžššecž.

Shonjenje.

Snamjenity lékař ras i jendželstím předarjom Kavanaghom bromadu pschindže, kiž rěč bórny na praschenja nabožiny pschinježe. „Sa njewopschijam“, lékař rjekny, „so móže tať wjelestronžy šdže- lany muž, kajkiž Wy seže, hiščeže do tajkich starých bajkow wěrič.“

„„Anjes doktoro““, předať snapschecziwi, „pschedstajče žebi ras, Wy činiščeže shonjenje, so nělajti lékařski břěd wěstu thorošč bjes wuwšacža hoji; stajče pad, so buščeže Wy žam i tymle břědom žmjerčzi wutorhnyeny, a so pola sto patientow, kotrychž macže lěkowacž, bjes wuwšacža tónžamny dobry wuspěch wob- ledžbuječe: njebyščeže Wy dowěrjenje k temule lékařstwu měli?“

„Sso žamo rošym!“ lékař wotmolwi.

„„Tak je tež i šchesczižanstwom““, duchowny pokračěšče; „moja wěra wotpoczuje na shonjenju; njech drusy wo bajkach rěčža, ja wěm, ščtož žym žam na žebi a pola tyžaz druhich našhonik. Moja wutroba bě něhdy počna njepofoja a njeměra; ja njewjedžach, k čemu žym na šwěcže; ja njeniějach žaneho wotmolwjenja na najwažnišče praschenja. Duž je žo Bóh nade mnu žmiliť a mje k wěrje dowjedť; wot teho čžaža žym drugi čłowjek a mam nětko měr a trošcht a wscho, ščtož potriebam. A ščtož žym ja našhonik, to žu wot mnohich lěstotkow žem wjele tyžaz čłowjekow šhonili.“

Lěkať mjelčěšče, žane žłowo šazpicža wjažy psches jeho hubje njepšchindže.

F.

Njebojasuje do přědka! —

Mark. 5, 36.

Nowe lěto pschichod potajny ma w klijne,
Drohu wotwrja do njesnateho kraja;
Seho nastup podrožnižy ženižy snaja,
Kiž pak wukhoda. — Čžaž krótki bórny šhinje;

Buč žo putnikowy i hory dele šwinje. —
Kotkiž dowěru na Boha kručže staja,
Žažny wuhlad do pschichoda čžemnoh' maja;
S Boha šbožownje žo špěšny běh jim minje. —

Njeboj žo; wěr jeno! — Anjes jim praji miły,
Kotryž žwěrnny pobožnym wschať sawostanje;
Widžecž wsčědnje dawa dowěrlivym džiwny.

Bjes bojosče do přědka džě postupuja;
Dobrota je jeho nowa kóžde ranje,
Wukhowani pschi nim najlěpje žo čžuja.

U.

Bliske njebjo.

Žako bu kanžler Thomas Moore na pschitajnju jendželstkeho krala Hendriča VIII. do jastwa čžiknyeny, dofelž běšče žo wobarať, kralowe njewobmjewowane nadknejstwo w žyřkwiškich naležnosčach pschipošnacž, pschindže jeho žona, knjeni Gilža, so by jeho w jastwje wopytała. Šacžrunje běšče wona žwojemu mandželstemu žwěrnje poddana, wona tola špyta, kaž něhdy Šiobowa žona, jeho i poročami k temu pschinječž, so by žo žwojeho šmyšljenja wsdať.

„Sa žo jara džiwam“, wona džěšče, „so čžesč ty, kiž ty hač dotal pschězo ja mudreho muža pláčěšče, nětko tudy w tymle štuchlym, nješchwarnym jastwje rólu blašna hracž a žo i towařstwom wulkich myšči špokojecž dawajch, mjes tym so mohť tola žwoju žwobodu wonkach wužiwacž. Š temu mašch w Chelsea najrejšči dom, wobšedžišch drohotnu knihownju a wobrasownju, tež wschitko ščtož žebi hewať pschějšch, a mohť se žwojej žonu a i derjewocžeh- njenyymi a mudrymi džěčžimi wješěť a dobreje myšle byčž!“

„„Sa čže prošču, moja luba Gilža““, snapschecziwi na to kralowy kanžler, „„praj mi jeno jene! Njeje tónle dom njebju runje tať bliski, kaž mój žamžny?““ Měščto čžaža na to wón wutrobicže na šchaffot džěšče, i dobrým wuwšacžom a i wěrjazy w pohladom do bliskeho njebja, w nadžiji, bórny pschi Šhryštužu byčž. F.

Stawisna Šhryštukoweho čžerpjenja.

7.*

Šhryštukoweje dusche čžerpjenje w Gethsemane.

Mat. 26, 36—46; Mark. 14, 32—42; Luk. 22, 39—46; Jan. 18, 1. 2.

Žako bě rěčak tole** Žesuf, wuńdže
S wučžobnikami wón psches rěku Šidron. —
A Gethsemane běšče dwór, hđžež dđndže
S počłami Mišchter.

2. Šahroda tam bě, a to měšto Šudajch
Wjedžišče žam tež, kotryž poda jeho;
Pšchetož huščžišcho žo tam šhromadžěšče
S počłami Žesuf.

3. A hđž pschindže tam, džěšče k nim: Sso žydněže
Tudy, hačž šchěšči žwoju tam žym k Bohu
Ščžiniť modlitwu! — So waš špytowanje
Mježima, proščeže! —

4. Šětra a žynow Žebedejoweju,
S Šakubom Žana, wsja wón i druhich k žebi,
Pocža rudžicž žo a byčž ššchepjetawy
Štyšknivy jara.

5. A k nim džěšče wón: Moja duscha šrudna
Še hačž do žmjerčeže; tudy sawostajo
So mnu wachujče! — Šo bě pohonjenje
Ša jeho počłow. —

6. A žo torhnywschi nětko wot nich trochu
Woteńdže, něhđže kaž žo do daloka
Čžiknyje i kamjenjom, a žo pošlaknywschi
Šadže na semju.

7. Modlesče žo wón, so by ščtunda tale
Mimo njeho ščła, hđny by móžno bylo;
Džěšče: Wotče mój! je-li móžno, woteńdž
Wote mnje šhelich!

8. Abba! je móžno tebi wschitko, — pschěšběhť
Šhelicha mje toh'! Ale niž kaž ja čžu,
Ale kaž čžesč ty; tola wola stať žo
Šenicžžy twoja! —

9. Š wučžobnikam tu žwojim postupiwšči
Šamata špizy jich a džěšče k Šětrej:
Špišch ty, Šchimanje?! — njesamóžesč ščtundu
Wachowacž so mnu?!
(Pšchichodnje dale.)

Móz modlitwy.

S dženiša jeneho lékařja podať F.

Šas špokodnju, jako ja šhorňch, kotrychž běch runje wopyto-
wať, rezepty pižach a lékařstwa pschihotowacž dawach, šažlyšchach

* S nowa — Šappište hrono (hačž do tónža 1. džěta).

** Ščtož čžo 6 a 6b powjeda.

nahle sledowaze, i wošebitym wurasom wurjekowane słowa: „Rucze, luby knjeze, rucze, hewal mohlo psche posdže być! Po sđaczu i nim rucze i skónczenju dže, a sa hodžinu knadž je mój bratr hjesnadžijnje shubjenu!” Běšče to mloda, něhdže dwazhczilětna knježna a šotra jeneho mojih pacientow, kotrehož strajchnu choroscž ja hižom někotry czaš i najwjetschej fedžblimoscžu lěkowach. Sejne rjane woblicžo bě wot jereje tyszchnoscže wobidžene, a mjes tym so na mnje hladasche, wona hórzy plakasche, pschi cžimž šwojej ruzhy widlišcžojeje hromadu tkóczesche.

Sa běch jejneho bratra tožamo ranje hižom wopytal a wschitko cžinił, šchtož lěkarste wumjerstwo a šhonjenje samožetej. Tola ja widžich, kał troschtowaza je sa šwójbnych thoreho lěkarjowa pschitomnoscz, duž hnydom šobu džěch, hdyž tež trochu njerady; pschetož to je něščto šrudne, se šwědkom tyszchnoty a cžerpjenjow bycz, kotrež ani wolóžicz, ani wotštronicz njesamóžesch. Po puczju pytach praweje měrnoscže nabycž a šo pschihotowacz na wutrobu- jimaze wustupy, kotrež, kaž wjedžich, w thorobnym domje na mnje cžakachu.

Tón thory bě jeniczki šyn šwojeje maczerje, kotraž běšče i wudowu. Po tym, šchtož mi jeho šotra šdželowasche, šo po cžłowškim nahladže sđasche, so dušcha bórny šwoje cžapne podružni- stwo wopuščezji. Wón hiščezje w mladženstej štarobje stejescche, a macž běšče sa jeho pschichod najrjeniscche nadžije hajila a šo i naj- wutrobniscchimi pscheczemi nošyła. A to i polnym prawom. Psche- tož wón běšče šwojej šwudowjenej maczeri wschitko był, šchtož móžescche šo wot poškuschneho, lubowazeho džěscža woczakowacz. W džěczazej luboscži běšče šo wón prózowal, tu šrudnu próidnotu, kotraž bě se šmjercžu jejneho mandželskeho nastaka, wupjelnjowacz, a wón pytasche šo na wyšokaj šchuli se wschej pilnosczu na wužitne a nahladne pomokanje pschihotowacz. Tola mjes tym so šebi wón šhwalbu šwojich pscheczelow a wučerjow šakluži a se šwojim dobrim šadžerženjom a šwojimi wědomostnymi nawjedžitoscžemi wospiet myto doby, nadpadže jeho po Božej njewušlědnej radže thoroscž, kotraž kaž škazaza nózna mjeršlina wjelelubjaze pschichodne žně w naspocžatku šnicžicz hrozescche. W položy wučžbneho šursa stejazy, dyrbjesche šo wón se šchule, w kotrejž špěšchnje pschezo wyschšcho postupowasche, a wot študijow, kotrymž šo i tajkej horli- woscžu pošwjećowasche, domoj wróczicz, hdyž dyrbjesche po wschěm šđaczu šwój šbnž namakacz.

Tał šo nasche nadžije sa pschichod šnicža, kaž blyščezaze šo tež i woprědka bycz šdawaju! Tał husito nasche najhorzysche pscheczža a woczakowanja njedopjelnjene do procha špaduja!

Sa cžap mojego lěkarjenja běšče psched někotrymi lětami mój nadawł był, tał někotry dom wopytowacz, do kotrehož bě šrudoba nahle šakrocžila, a ja šym widžecz dyrbjal, kał do domow radoscže w špěšchnym wotmēnjenju horjo a žarowanje šaczahny. Sa běch hižom husito se šwědkom dželenja najlubšich pscheczelow a šym pošlednje šłabe božemje mrějazeju hubow šlyšchal. Tónkrócž pał bližach šo wošebnemu domej knjenje Dobrowskeje se šaczuczemi, kaž njebudžisch tajke tyszchne podēndženja hiščezje šyła šnal. Moja pschemodžekta běšče se špróznoscžu a rošhorjenjom žyle wotpjata, a jejne prošcže hladanje wjazorym naš šetkowazym nadpadowasche. Droha psched domom, w kotrymž tón thory ležescche, bě bohacze se šłomu poškadžena, so by šo dróžny holl pocžišchil, a kóždy krócž, hdyž wosy a wjesby nimo jědžichu, šo sđasche, kaž bychu jich podušchene šynki mjelł šmjercže wosnamjenjale.

Knjeni Dobrowska běšče žedžiwje na naju pschilhad cžakaka a naju hnydom pytnyła, jako šo do jejneje drohi winychmoj. Mój běchmoj lědma na šhěžnym šthodže, jako šlužbna džowka tež hižom durje wotewri, knjeni Dobrowska nimale w šadwělowanju namaj napšcheczjwo pschiběža a mi i wulzy rošhorjenym hložom

pschiwola: „Ach, knjes doktoro, njemóžecže dha Wn šyła nicžo wjazy sa njeho cžinicž?“

„Najlubšcha knjeni Dobrowska“, ja wotmolwich, „šiwjenje Wascheho džěscža stej nětko we wyschšchimaj rukomaj, a jeli-šo tón njepomha, je wscha cžłowška pomoz podarmo. Se šo něšajke psche- mēnjenje sa pošlednje dwě hodžinje i Waschim šynom štalw? Tola ja čžu horje dōncž a šam sa tym hladacz.“

Mozy jej šaprajichu, tał so njemóžescche na moju prascheň žaneho wotmolwjenja dacž, ale čžyšche i šwojemu šhnej horje běžecz. Sa pytach ju se šmērowazymi šłowami wot teho wot- džeržecz, a i prošnym šuchim pohladom dospołneho šadwělowanja šo wona na ramjo šwojeje džowki šwjese. Wona njemóžescche šwoju tyszchnoscž a boloscž wjazy se šylšami wolóžicz, a jera bōł žerjesche kaž pošeraze plomjo na jejnej wutrobje.

Mjes tym so džowzy pošw dach, so čžu i thorym šam bycz, šrocžach po šthodže do thorobneje štwy horje. Šhory ležescche we hłubokim drēmku, jeho dych bě cžezki, štonaty a njeprawidlowny, a jako šwój pošt žunje na jeho cžoko džeržach, běšče to se šymnym potom pošryte. Ta jena ruła ležescche i šoka pschichywa won pschē- štrjena, na druhu bě wón šwoju špróžnu hłowu podeprěl. Šeho rjane woblicžo bě psches thoroscž wotewšate a jeho cžahi běchu prošte a hjes žiwjenja; wón sđasche šo mi hižom wotdobytł šmjercže bycz. Na šwoju prascheň šhonich wot wothladatki, so je thory něhdže hodžinu w drēmku ležal, tola předy tał nawalny na- pad poměl, so je šo nimale šđalo, kaž čžyło i nim i skónczenju hicz. Šako runje thoreho wobledžbowach a šo se šrudžazej myšlu šabjerach, kał wjele thoroscžow šo hiščezje wumjerštwu lěkarjom špjećuju, knjeni Dobrowska cžische do štwy šastupi. Wona běšče nětko žyle šmerna a štrošchna, tał so ja žaneje pschicžiny nje- mējach, jej mjelcženje pschitwncž. Wona běšče dobyła nad šwojimi šaczuczemi, kotrež porno nawalnym móškim šmoham w nej horje a dele žolmjachu, a wona po šđaczu šamo najhōšesche woczakowasche. Někotre wšomiki dawasche šo jeno štonanje thoreho wō štwje šlyšchecz. Šajte jeho wotucženje budže — hacž wón hiščezje šyła šašo wotucži — to njewjedžachmoj: tola wo- broczichmoj šo w cžichej modlitwje na teho, w kotrehož wscheho- móžnej a wēštej ruzhy nětko žiwjenje a šmjercž ležescche.

„Dže i nim hižom i skónczenju?“ woprašča šo wudowa bórny na to cžische a nimale njeshlyšchomnje.

„Wn móžemy šo jeno i Bohu wo pomoz modlicž“, ja mjelcžo wotmolwich. Šał wona tele šłowa prošymi, njewēm; tola widomnje běchu wone šahorjazeho wliwa na nju. Sejne woblicžo šo na wšomik rošjajni, kaž by šo wulka myšl nětko přeni šrocž jeje šmozowala. Želenje, kotrež bě šo pošlednje dny kaž cžēmna mróczel na jejne woblicžo lehnulo, šo na wšomik šhubi. Wona tkóczesche moju ruku a džěšche potom won.

(Pschichodnje škóncženje.)

Wschelake i bliska a i daloka.

— Šawjedžen šjoch kralow šhromadžuje šo šolleka sa miš- onstwo mjes pohanami. Decžaze šopjeno, wam w šerbskej rēcži do ruki date, je waš pošakalo do wulkeje nusy wobohich pohanow, so by wam wutrobu a ruku wotewriło. Lubi Šserbja! tón Knjes je waš w šašdženym lěcže i bohатыmi žnjemi žohnowal. Pschi- njescže teho dla tež džakny wopor sa Bože kralestwo, kotrež šo twari w cžēmnoščži pohanštwu.

— Nowe lěto je šo šapocžalo. Šchtož šebi hiščezje žadny bibliški pucznił wotštaral njeje, njech šebi jón bórny wotštara jako dobrego pschemodžerja psches pošróžništwu noweho lěta.